

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danne-Virke I

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 361.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670057613536.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Naar det kun er vist, hvad der er uimodsigeligt, at enten maae man give Slip paa al sand Forklaring af Tilværelsen, al fornuftig Indsigt i de store Hemmeligheder om Menneskets Vilkaar og Bestemmelse, eller man maa stræbe efter Forklaringen og søge Indsigten paa Historiens Vei; er det vist, da kan der heller ingen Tvivl være om, at Historien bør dyrkes med langt mere Flid og langt mere almindelig end hidtil, da man selv hos de fleste Boglærde kun fandt en saare fattig Kundskab om de almindeligste Begivenheder, medens Lægmand var aldeles uvidende om Tidernes Løb i det Hele. Historien indslutter os alle; enhver af os er beskikket til at udrette en Deel af Menneskets Gierning, til efter Evne og Leilighed at bidrage til Oprettelsen af *Sandheds Rige* paa Jorden, og vi tør da ligesaa lidt udelukke nogen fra historisk Kundskab, som vi kan udelukke nogen af Menneske-Slægten eller af Sandheds Rige. Imidlertid er det aabenbart, at hverken have alle Mennesker samme Maal af Kræfter eller eens Bestilling i Livet, og ligesom heri ligger Grunden til Stændernes Skilsmisse i Staterne, hvis Nødvendighed aldrig er blevet klarere beviist end ved det attende Aarhundredes Prøve paa at ophæve den, saaledes følger ogsaa heraf, at Historien vel skal almindelig dyrkes, men med den Forskiel, som ikke alene de Enkeltes, men de nødvendige Stænders Forskiellighed tilsiger. Uden nu her at indlade os i den forresten høist lærerige Undersøgelse om Stænders Opkomst og Forhold i Oldtiden og Middelalderen, vil vi blot lægge Mærke til, at to Stænder, hvoraf den ene udtrykker *Legemet*, den anden *Aanden*, maa der altid være, hvorsomhelst 362 der skal være Stat, og naar vi tage Ordene i deres egen Bemærkelse, kan vi *nu* med Føie kalde dem *Handværksstand og Geistlighed*, men ogsaa med velbekiendte og hjemlede Udtryk: *de Lærde og de Læge*. Mange Betragtninger tilbyde sig her over gamle og nye Stater med deres adskillige Forfatninger, og om *Regjeringen* som Statens *Sjæl* eller *Fornuft*; Betragtninger, der kunde kaste meget Lys paa de i forrige Aarhundrede, i alle Henseender *giennemblødte*, men ingenlunde forklarede Spørgsmaal om en fornuftig Statsforfatning; men slige Betragtninger høre til en egen Afhandling, og her er det nok at mindes, at hvorledes man end inddeler og sammensætter, maa dog i vore Stater de Læges Stand altid blive langt talrigere end de Lærdes; Mængden af Folkene vil stedse fattes baade Evne og Tid til at øve boglig Konst som Hovedsag, og deraf følger da, at Mængden ingen umiddelbar Deel kan tage i Historiens Dyrkning, men maa nøies med, hvad de Boglærde meddele den. Naar vi nu betænke, at Historien er den eneste naturlige Kilde til sand Indsigt i de menneskelige Vilkaar, synes vi høilig at maatte beklage læg og menig Mands Skiebne, da han synes dømt til den tungeste af alle Trældomme, udsat for at vorde listige Bedrageres visse Bytte, eller dog med Nødvendighed underkastet pinende Tvivl, han ei mægter at løse. Dette vilde ogsaa aabenbar være Tilfældet, hvis Sandheden om Mennesket først ved *Granskning* skulde findes, og det er klart, at det Aarhundrede, der prisede den Paastand som sin hele Viisdoms Grundvold, dermed fordømde menig Mand til den grueligste Aandstrældom, medens Talen kun var om alminlig Frihed og Oplysning; blind Tro paa de Lærdes Ord, dorsk Ligegyldighed for Menneskets vigtigste Anliggender eller ængstelig Tvivlsomhed, det var aabenbar de bange Kaar, imellem hvilke menig Mand havde at vælge; og andre Kaar kan vi endnu ikke byde, hvis *Sandheden* ei er os *givet*, hvis der ikke er en fuldgyldig Aabenbaring, som *forkynder, hvad Tidernes Løb skal stadfæste*, kundgør for Alle, hvad kun den yderste Dag ret kan forklare. Dog, vi indsee let, at, dersom vi mangle en slig Aabenbaring, da er selv den Lærdeste og Viseste iblandt os ei stort bedre faren end den Vankundigste; thi vi har indseet, at intet Menneske, uden at begaae den slørste Daarlighed, kan antage Følgerne af sin egen Grubien for almeengyldig Sandhed, og at kun den fuldendte Historie kan give os fuldelig Beskeed om Menneskets Vilkaar; vi kan indsee, at selv det nøieste Bekiendtskab med den alt forgangne Tid og 363 den bedste Forstand paa sammes Vidnesbyrd, hvis de og uden Aabenbaring vare mulige, dog kun gav en stykkeviis Erkiendelse, en dunkel Formodning om den fuldkomne Sandhed, og vi kan fremdeles indsee, at det enkelte Menneskes Aar og Evner ere aldeles utilstrækkelige til at samle, rumme og begribe de Kundskaber, der ene kunde paa naturlig Maade avle selv denne grundede Formodning og halve Erkiendelse. Det er sandt, var der ikke Løgn, Synd og Vildfarelse i Verden, da var en overnaturlig Aabenbaring unødvendig, thi da bar hver Enkelt *Sandheds ubesmittede Billede i sig*, udrettede i SandhedsKiærlighed sin beskikkede Gierning, og fælde hverken Trang eller urolig Drift til en høiere Grad af Erkiendelse, end ham var beskikket efter hans Tid og Evners Maal; men da nu Synden uimodsigelig er kommet i Verden, hvorledes det saa end er skeet, da intet Menneske af Naturen har Sandhedens rene Billede i sig, da vi alle ei blot ere udsatte for, men indviklede i Vildfarelse, saa er det uimodsigelig, at om vi ogsaa af os selv kunde med en uindskrænket Sandheds-Kiærlighed overalt i vor Kreds gjøre den rette Skilsmisse mellem Sandhed og Løgn, saa er dog vort Kredsløb mellem Vugge og Grav nu for stakket, vort Hoved for snevert og vor Hjerne for sløv til at sanke, rumme og begribe selv kun alt det, der i vore Dage er *begribeligt*, forgangen og nærværende.